

foto: „Nottara”

Clara Vodă și Valeriu Preda

colo de replicile rostite. În tălmăcirea lui Romulus Vulpescu, cuvintele apropie personajele de dialogul curent, situează acțiunea într-o realitate

ușor de perceput. Dar spectacolul înaintea cu dificultate în labirintul virtualităților. Ansamblul actoricesc nu alcătuiește un grup solidar, con-

secuția scenelor din lumina reflectoarelor pare a fi o obligație comună, acceptată cam în silă, pentru că întrerupe o viață a culiselor mult mai plăcută și mai interesantă.

Interpreții măștilor se agită, dezordonat și imprecis, sugerând că într-o altă configurație scenică agitația de acum ar fi putut fi comică. Interpreții triumphiului central – un îndrăgostit arghirofil, mincinos din interes, o contesă cu destui bani pentru a-și permite luxul de a se lăsa mințită, o fată-băiat care vrea prin minciună și manipulare să afle adevărul – expun fără grație premisele și, cu poticneli, concluziile piesei. Când simt că pierd contactul cu sala, actorii apelează la aluzii obscene, uneori mai vulgare decât obscenitatea însăși.

Numele din dreptul regiei nu corespunde unei persoane cu existență fizică sau artistică reală; Alexandru Nicolae este o travestire a scandalului administrativ din vară într-o devenire conflictuală, lipsită, însă, de calitățile necesare unui spectacol de teatru.

Magdalena Boiangiu

Ploaie cât cuprinde

CAFEAUA DOMNULUI MINISTRU de Horia Gârbea ● ARCUB ● Data reprezentației: 6 decembrie 2000 ● Regia: Gavril Pinte ● Scenografia: Roxana Ionescu ● Muzica: Cristian Tarnovețchi și Constantin Fleancu ● În distribuție: Maia Morgenstern, Alexandru Georgescu, Maria Teslaru.

Cafeaua domnului ministru face parte din volumul **Decembrie în direct** (editura All, 1999) subintitulat **Texte pentru teatru**. Horia Gârbea nu scrie piese de teatru, ci scrie pentru teatru, adică pentru o echipă care va face un spectacol pornind de la textul său. Necazul e că Gârbea scrie foarte bine. Textele sale se citesc ușor, cu plăcere, au și miez, și haz. Așa că e ușor să le strici. Ceea ce a cam făcut Gavril Pinte în spectacolul de la sala ARCUB. A lungit inutil textul, băgând ploaie cât cuprinde, muzică (dreptu-i, hazoasă uneori – mai ales perinițizarea **Odeii bucuriei**) prea multă, comentariu adesea inutil, repetiții care explică redundant ceea ce oricum e clar, puneri năucitoare în abis. În plus, a

îngroșat toate poantele, reușind uneori să evoce grupul „Vouă”. Cu osebire ratată este conceperea personajului Ministrul: textul înfățișează un politician grobian, fustangiu, căruia (pardon de vorba proastă) i se fâlfaie de tot și de toți, cu excepția ziaristilor („purceluși” în text, deveniți „porcii dracului” în spectacol). Dar în nici un caz Ministrul nu este oligofren sau senil. Mai rău, în scena finală a spectacolului, adăugată textului, care ni-l prezintă pe fostul Ministru slăbit, acum în opoziție, acesta apare ca un om normal: un șmecher umblând după chiverniseală. Opoziția trezește la realitate, pesemne. Nu știu dacă e incompatibilitate psihologică între autor și regizor, dar incompatibilitate manifestă e.

Noroc mare a avut regizorul că nu l-au lăsat textul și actorii (presupun) s-o facă și mai groasă. Actori care, altfel, sunt excelenți. Maia Morgenstern este o secretară pe rând calină, nevinovată, curvă, mahalagioaică, disperată și iar stăpână pe situație, la fel de bună în fiecare ipostază. Maria Teslaru, o patroană de bordel care va ajunge, prin voia lui Gavril Pinte, ministreasă, este savuroasă, umple scena fără să facă risipă de mijloace; păcat că nu e distribuită mai des și mai consistent. Alexandru Georgescu, ministrul imbecil, cocoșat de greutatea răspunderii și a coroanelor de flori, e ușor manierist și egal cu sine, îngroșând cam mult.

În totul, o comedie trist de actuală, care va avea, probabil, viață lungă datorită vedetelor de pe afiș. O reprezentație de la care pleci spunându-ți: „Ce spectacol bun s-ar fi putut face din textul ăsta!”

Liviu Ornea